

Dikt
Fortelling

Blått stoff

Øyvind Teig

Blått stoff

Blått stoff

Jeg sørget til minste detalj.
De tomme blikkene kjente hva jeg skrev,
og virkelighetene byttet sakte plass

Øyvind Teig

Dikt
Fortelling

Alle tekstene i denne boka ligger også på forfatterens nettsted på
<http://www.teigfam.net/oyvind/poet>

(På <http://home.no.net/oyvteig/poet> til 2009)

Der ble de lagt i perioden 2001 - 2003

”Blått stoff”

© Kolofon og forfatteren 2004

Omslag: Øyvind Teig

Produksjon og distribusjon: KOLOFON AS

Boka kan kjøpes på: www.kolofon.com
eller i bokhandel

Trykt hos Allkopi, Høvik

ISBN: 82-300-0096-4

-1-	1
Innsyn fra en robåt.....	2
Innsyn fra en robåt II	3
-2-	4
Gjennom det åpne vinduet.....	5
Smertefrihet.....	6
Hvor vi er	7
Røykmelderer på rom 410	8
Drømmen.....	9
Skrittene	10
Ikke fra diktet, ikke fra skyggen.....	11
Ankerfestene.....	12
Vårer vil komme.....	13
En gang.....	14
Ikke til	15
Her inne	16
Sporene.....	17
Der ute	18
-3-	20
En halv time	21
6:02 og 7:57.....	22
Dialog.....	23
Klokka	24
Nullstilt.....	25
Kniven	26
Vannspeilet	27
Ta ikke fra meg.....	28
Nyhetene.....	29
Dette året	30
Take This Waltz	31
Take This Waltz (e).....	32
Madrassen og armen.....	33
Møte deg igjen.....	34
Dette skal du gjøre med livet ditt, sa du	35
Innsiden av	36
En helt vanlig dag.....	37
Komme hjem	38
Jenta med bolleposen	39
Du er nok bare ute en tur.....	40
Sandtaket	41
Dekonstruksjon.....	42

Tung å komme over.....	43
Dit, et sted	44
Gutten og mannen	45
Trøst.....	46
Speil.....	47
Første gang	48
Teppet og melkeveien.....	49
Denne rare våren	50
En annen vei	51
Som etter flom	52
Man merker da slikt.....	53
Navnetrekket	54
Brevene.....	55
Den første bursdagen.....	56
Kapellet	57
Stedet.....	58
Perlen.....	59
Bladene.....	60
Flyplassen.....	61
Ferie I - Å reise.....	62
Ferie II - Å våkne	63
Ferie III - Å mangle.....	64
Ferie IV - Å komme tilbake	65
Hvisk	66
Innenfor	67
Konserten	68
Kinosalen.....	69
Blått stoff.....	70
-4-.....	71
Etterklang	72
Så skal det begynne å regne	73
Postlyder.....	74
To avskjeder	75
Diktene	76
Hendene, der nede	77
I borrelåsen	78
Avstikkeren.....	79
Gjennom det åpne vinduet II.....	80
Sakte, sakte.....	81
Flyktningene.....	82
Klesskapet	83

Fint maskineri.....	84
Lysene.....	85
Uten tittel.....	86
En beskrivelse	87
En gang til	88
Avskjedsordene	89
Akkurat som den gangen.....	90
Det grønne bordet.....	91
Bevegelse	92
Alle dikt.....	93
Hjemme	94
To avskjeder II.....	95
Noen ganger	96
Engel i snøen	97
Desember.....	98
Kjøkkenskapene	99
Klemmen	100
-5-.....	101
Ser du.....	102
Lys over lav stein.....	103
Genserne.....	104
Spillet	105
Verden.....	106
Peisen	107
Tversoversløyfa.....	108
Motlys.....	109
Venn og vokter.....	110
Januar, klokka 09.01	111
På jobb	112
Festen.....	113
Sykle	114
Snøkrystaller.....	115
Tom ramme.....	116
Urverket.....	117
Årsreisene	118
Stedene	119
Bakfra	120
Sms	121
Bordkalenderen I-II	122
Sofaen.....	123
-6-.....	124

Da	125
Lyd.....	126
Togturen.....	127
Far.....	128
Leiligheten.....	129
Utflukt I	130
Utflukt II.....	131
Tid I	132
Tid II.....	133
Sykle II	134
Passe spredt	135
Mellom rosen.....	136
Ikke omvendt.....	137
Stupe	138
Vi også	139
Ny bil.....	140
Ikke lenger	141
Papiret.....	142
Sikkerhetsnett	143
Mitt år	144
Oppdagelse	145
Demningen	146
Lydbåndene	147
Natthimmelen	148

-1-

**Jeg fant lite lys i dette landskapet,
men det var mørkt nok til at sorgen kunne lyse vei**

Du er nok bare ute en tur

Innsyn fra en robåt

(1970)

Som et mørkt bånd mellom hav og himmel
lå landet der i stad

nå tennes lysene
først et
så et til
og nå leder landstripen 7-1 over himmelen

men snart
vil den klare natthimmelen seire

Innsyn fra en robåt II

(2001)

Stjerneskuddene fra Leonidene kom ikke
slik som beregnet
Men det er godt med stjerner
på den klare natthimmelen

Etter årene på landstripen ber jeg
i båten her utenfra
videre
med snudd kikkert

Det kom flere båter hit
sammen om smerten, gleden
hendene rekker fram
varmen pumpes over i den kalde vinden
og vi kjenner det rykker i snøret

Havet er ikke frosset
så det er tungt å holde stand
på dette speilet
som vi har hverandre i

-2-

Gjennom det åpne vinduet

Toget kom så brått
fra ingen steder
i skråningen på den andre siden av elva

Elva har levert i tusenvis av år
Fremdeles, der nede, nytt vann
som jeg bare ser toppen av

Her oppe: hører jeg pusten din?
Jeg hever hodet fra puta: jo da

De er innom av og til og ser til deg
- Hvordan går det?
- Jo takk, det går bra
smiler du
Eller: nattvakta bare står og lytter etter deg
og snur, forsiktig

Hvordan kunne et helt nattog komme så brått
og vekke meg? Jeg hørte ingen ting

Elva lever rolig her nede
år etter år var den her
mellom oss og rutetabellen
nå: slått opp i det åpne vinduet

Smertefrihet

Der borte
ligger du
og sover

Plastrene på ryggen
og pumpa
porsjonerer ut
smertefrihet

Jeg flykter inn i min egen verden og skriver. Jeg burde

stryke deg
prate med deg
ikke litt
men hele tida
hele tida
tida

Hvor vi er

Klokka ni sovnet du
jeg lå her og leste
Nattvakta kom og hilste på
og du var her igjen

Over tretti år er boka
mellom våre permer
Tre unger
et hus
mange roser

En gang ringte ei dame fra blomsterbutikken på døra
De gule rosene dine
som bredte seg ut over gjerdet mot gata
kunne hun få bytte mot noen
kjøperoser?
Hun skulle lage en ekstra fin brudebukett

Syv turer med familien (og bilen) til England
Snøras fra taket
Vår, med gult teppe av Maria nøkleblom over halve hagen
Malte bursdagskort
Lørdagsmåltider
Vi tok noen motbakker også
men frisk vind på veien ned

Likevel, her på rom 410
vet vi, hvor vi er?

Røykmelderer på rom 410

Mellom min seng og din
oppi taket, midt på en takplaterute
er det montert en røykmelder

Presist, hvert syvende sekund
leser røykmeldersentralen tilstanden
Er det røyk på rom 410?
Er røykmelderer i orden?

Et dataprogram gjør dette: *passer på oss*
også i forrige uke da du gikk
nesten på fire
til og fra badet

Jeg skrev det dataprogrammet for 14 år siden
Det er ikke slitent ennå, blir ikke slitent heller
som i en støvete bok hvor handlingen fremdeles er

Hva er det som *passer på oss*?
Dataprogram: vane, satt i system

I livene våre, derimot?
Her vi ligger i hver vår seng på rom 410?

Drømmen

Her ligger du, i lånt sykeseng
der ligger jeg, på madrass på golvet
Det er flere kilometer tungt til badet nå
og returen
enda lenger
selv om smerteplastrene
jobber og sliter
Alt er forandret
Alt
Ungene, de voksne folkene
ligger i andre etasje
der vi to også lå
Jeg kjenner de tørre tårene våre
der vi kaver oppover strømmen
mens vi føres nedover
Vi skal gå i land der nede

- Hva sa du?

- Jeg drømte bare

Nå blåser jeg ut lyset
og lar den få komme til meg også

Skrittene

Jeg har bare et lite
papirark i kveld
Hele stua er fylt med lukten av
påskeliljer og tulipaner
På gata
nedenfor huset
kan jeg ennå høre skritt
av verden som passerer
Så fint at vi kan lukte
disse hilsningene
I samme rom
Sammen

Ikke fra diktet, ikke fra skyggen

Senga plasserte vi i den tomme leiligheten i går

To og en halv trappesats opp. Vi nådde senga - du, jeg og ungene våre. Vertinne: en av dem, i nyinnkjøpt leilighet. Målet ville også bli veien, det visste vi alle: få kledd deg, få deg ut i bilen, kjøreturen (rister det, går det bra?), ut av bilen, opp trappene, inn i leiligheten. Så: nesten kaste deg ned på senga og kjenne at smertene avtar. Steke vafler, spise, drikke kaffe og brus sammen, mens vi andre sitter på golvet. Snakke om leiligheten, se på stua, terrassen, kjøkkenet, soverommet, badet. Ta det inn. Så lyst det er! Ned trappene igjen, inn i bilen. Kjøre bortom Nidarosdomen slik at du kan se vestfronten fra liggende stilling i baksetet. -Ser du? -Ja, fint! Ut av bilen, inn i huset vi bygde sammen, opp i den lånte senga som står på stua. Det var det! Det gikk bra!

Hjemme igjen: mellom måltidene bare sov du

Nesten bare, men, si meg

- hvor er kilden til takknemligheten din?
- hvor henter du humøret ditt fra?
- hvor tar du smilene dine fra?

Papparket jeg skriver på her ved stearinlyset

Så stort det ser ut der oppe på veggen

- ikke fra diktet, ikke fra skyggen

Ankerfestene

Ingen så strikken
jeg dro med meg
Den henger fast der borte
hvor du ligger
Familieselskapet på påskeaften
følte vi strikker over alt?

Strikken har dypt feste
gjennom måneder nå
i vev så tykt som
to nerveender

Vårer vil komme

En dag vil
i går
føles uendelig lenge siden
Nå flyter øyeblikkene
I morgen
føles uendelig lenge til
Senere vil årene ha frosset til øyeblikk
og alle fotoalbumene være stive som is
Men vårer vil komme, som denne

En gang

En gang
var ikke lemmene dine slik
Husker jeg dem?

En gang
fullførte du lange setninger
Husker jeg dem?

En gang
smilte øynene dine
Husker jeg dem?

Å, jo!
For du snegler armen din
oppover himmelstigen
og legger et univers
rundt meg

Ikke til

Hva bruker du disse
teskjeene med luft til
som du gisper etter på taktslag fire?

Ikke til å løfte armene
Ikke til å si "hva sa du?"

Men til å ynke fram smerten
så de kan gi deg støt fra smertepumpa
eller legge deg bedre til rette

Slik at de kan få observert
- at du har det bra

Her inne

Uten forvarsel kom du i mot meg
på gata i dag
jeg skulle lufte meg

Jeg så smilet ditt på lang avstand, oil-skin jakka, røde kinn
Kjente vi gikk litt fortere
- Halloo!
Og bruset kom

Det var regn i dag
Du kom ikke
Senga på rom 412 krever deg

Det var en annen deg jeg traff der ute
Den virkelige deg
Her inne
inne i hodet mitt

Sporene

Sporene vi etterlot oss

Hadde de bare blåst igjen!

Hadde de bare grodd igjen!

Hadde de bare brent opp!

Slik at jeg slipper å kjenne meg igjen

Slik at jeg slipper å oppdage dem på nytt

Slik at jeg slipper smerten

med det gode

Der ute

De sa på søndag

- Hun står det kanskje ikke over
- Ut dagen
- Men, hun er jo ung

I dag er det fredag

- Vi opplever henne som svakere

Ville ikke du også blitt svakere!

Har de rotet bort nøkkelen til medisinskapet?

Jeg sa medisin, ja! Ikke morfin!

Hvor lenge varer denne filmen?

Jeg vil ut!

Til livet der ute

Hvor jeg med smerte

skal møte deg

Fredag 12. april 2002, St. Olavs hospital
Seksjon lindrende behandling
Rom 412

Å mor, mor! Å Kari, Kari!

-3-

En halv time

Du gikk på skolen noen timer
i forrige uke
Kanskje ble jeg nødt til å ringe deg
på mobilen
Det ville ta deg ti minutter
å sykle til sykehuset

Om de skulle si
- Nå er det like før
For mor

Og jeg måtte si til deg
fra innsiden av det sorte hullet
- Du må komme med en gang

Her inne fra: kan jeg få ringe den telefonen nå
kan jeg få skru tida tilbake, så uendelig tilbake
men ikke lenger enn
hit: da mors hjerte
ennå skulle slå, ennå slo
En halv time til

6:02 og 7:57

Jeg har en vekkeklokke med mulighet for hele fem vekketider
Jeg ser de to tidene vekkeklokka står på:

6:02 - Jeg sto opp fra madrassen på stua, lukket vinduet og
skrudde på alle ovnene. Jeg hørte at du pustet og sov godt. Jeg
tittet kjapt bort på deg

7:57 - Jeg ryddet bort madrassen og begynte å ordne. Før det sa
jeg enkelt og greit "hallo, jenta mi, har du sovet godt?" og du
svarte meg. Jeg ser ordene jeg skriver: *du svarte meg*

Nå stiller jeg om klokka. 6:02 og 7:57 gjelder ikke lenger. Jeg
finner ingen "tilbake"-knapp på klokka. Nå trenger jeg bare én
vekking, vekk meg klokka 7:45

Jeg kan dikte "tilbake"-knapper for indre bruk så mye jeg orker og
tenke at slik var det, la meg dra dit

Jeg kommer herfra
men ikke dit

Dialog

Jeg visste ikke at du ville bli så svak
at du ikke skulle greie å snakke
så svak at du ikke skulle greie å snakke!

Etter 30 år med dialog
bare svake kremt igjen

Jeg kunne ha stukket hånda ned i halsen din og hentet lydene ut
inn i hodet ditt og dratt følelsene ut
tankene ut

Hvor dyp var denne brønnen av følelser ikke-snakket
tanker ikke-snakket

Du hadde mange lyttere, kjære. Hjalp det

Ovenfor mangler tre spørsmålstegn
De ble revet ut av teksten
men herjer vilt i sorgen min

Klokka

Jeg skulle sjekke hvor lang tid det ville ta å lese igjennom takkeordene til deg ved bisettelsen i morgen. Jeg fant fram klokka di. Den sto på 11:23:56, et helt tilfeldig tidspunkt. Ikke helt tilfeldig, forresten. Klokka er sjølopptrekkende. Det betyr at når du beveget deg eller flyttet armen

når du la armen rundt oss

trakk du opp fjæra litt hver gang. Den siste tida kunne du ikke bruke klokka, for klokker skal tikke. Verken kraften i deg eller smertene tillot deg å lage bevegelser, ikke engang for en tynn, nesten usynlig sekundviser.

Det frosne klokkeslettet var dønningen av dine stormer der den traff land

Jeg trekte opp klokka di
Den har også en opptrekkssknapp
Den startet å tikke
Sekundviseren trøstig framover igjen

Din klokke går
Styrt av min vilje

Er det herfra jeg skal videre nå?

Nullstilt

Uka ble nullstilt i går
Det ble søndag
De ville det slik
Alle de stille menneskene som bar deg ut
sammen med oss

Året ble nullstilt i går
Mandagsår kalles år som begynner på en mandag
Mandags skuddårsår om året har en ekstra dag
7 ganger 2 er 14
14 mulige kalendere som vi bruker om og om igjen
For at vi skal tilpasse oss universets presise gang

Årets kalender trosser mitt univers
Jeg kan like gjerne hekte den ned
Etter at tiden grep inn og skilte
vårt før
fra
mitt nå

Kniven

Jeg gruer meg til å gå ned på stua
Femti blomsterbuketter
gitt av velmenende mennesker
Du fortjente hver celle i dem

Men, de kommer til å skrike i mot meg
De kommer til å hoppe opp og ned i vasene sine
- Kan du ikke høre, vil de si
- vi vil tilbake til røttene våre!
- Dette vannet du gir oss, hva er det?
- Du kjenner ikke duften vår slik den er
- Disse blikkene du sender oss, så fryktsomme

Blomstene er bare opptatt av å levere vakkerhet
Som de har gjort for oss i tusener av år
når vi skjærer dem løs
til glede for andre

Men de husker ikke
kniven som skar

Vannspeilet

Vi var i svømmeanlegget i dag.
Vannet var bra for oss. Vi ble glade

Der borte ligger fysioterapiavdelingen
Bassenget er til daglig avlukket med en gardin
I ettermiddag var døra åpen, men ingen var der inne

I dette bassenget svømte du
for to måneder siden
Smertefri
Du kunne bevege kroppen
Og fremdeles være smertefri
Du sa, det var det deiligste du gjorde
Hver eneste gang

Jeg åpnet forsiktig døra
Og gikk andektig rundt bassenget
Her var du
Du kjente dette vannet
Du så dette lyset
Du hørte disse lydene
Du fylte dette rommet med pusten din

Nå puster du ikke mer, min flotte dame
Du ligger under andre vannspeil
og nyter din nye smertefrihet

Ta ikke fra meg

Om istappene under øyelokkene mine
gnager for mye
er et to sekunders blikk på bildet av deg
bildet av oss to
bildet av alle oss
Nok

Å, måtte jeg alltid ha det slik
Ta ikke fra meg sorgen
Som gir denne
Forelskelsen
Målbar, bare i megatonn

Nyhetene

Radioen med dagsnytt
Tv-en med dagsrevyen
De holder seg avslått nå
Jeg vet ikke hva som skjer der ute

Sorgens nyhetssending
Alltid nyheter
24 timer i døgnet
Er mer enn nok

Kilden tvinger meg
til å skrive alle disse
rapportene

Dette året

Hagen er godt dekket med Maria nøkleblom nå
De viser sine gule hoder under buskene
i skråningen, på plenen, i bedene

I hjørnet av et bed står en kraftig plante for seg sjøl
Mange gule blomster strekker seg mot sola
Godt holdt fast av tjukke blad

Rundt denne ene blomsten, nede på bakken
Ligger de tørre blomstene fra i fjor
Vi har glemt å fjerne dem

I fjor var den din denne planten, var den min, var den vår
Vi nøt vinen alle disse årene
mens generasjoner av Maria nøkleblom passerte forbi

Om du hadde vært her nå
ville vi bare plukket bort disse visne planterestene
og vinen vår vært like velsmakende
Nå er de hilsninger fra i fjor
mens generasjoner passerer forbi

Slik er det
En krans av tykke blader med en krone av solfylte blomster
Også dette året
mens vi passerer forbi

Take This Waltz

Federico García Lorca skrev diktet *Little Viennese Waltz*. Basert på det skrev Leonard Cohen sangen *Take This Waltz*. Melodien er usigelig vakker, teksten surrealistisk, med en poetisk avslutning: *O my love, o my love. Take this waltz, take this waltz. It's yours now. It's all that there is.*

Take This Waltz

Du lå på sofaen

Jeg spilte *Take This Waltz* fra plata

- Å, nå *må* vi bare prøve oss på en dans, bønnfalt jeg

Jeg hentet deg, du lot deg villig heise opp

Hendene mine, midjen din

Etter alle disse årene, like varm

Du danset, men kroppen var ikke din

Smertene regjerte

Og jeg fryktet

Så krevde sofaen deg

Den siste dansen vår var over

Takk Lorca, takk Cohen, takk kjære

Valsen er bare din nå

Valsen er bare min nå

Take This Waltz (e)

Federico García Lorca wrote the poem *Little Viennese Waltz*.
Based on it Leonard Cohen wrote the song *Take This Waltz*. The
melody is beautiful, the text surrealistic, with a poetic end:
*O my love, o my love. Take this waltz, take this waltz. It's yours
now. It's all that there is.*

Take This Waltz

You were resting on the sofa
I played *Take This Waltz* from the record

- Oh please, could we try a dance, I begged
I fetched you, you let yourself willingly hoist
My hands, your waist
After all these years, still warm
You danced, but the body was not yours
Pain ruled
And I feared

Then the sofa demanded you
Our last dance was over
Thank you Lorca, thank you Cohen, thank you my dear

The waltz is only yours now
The waltz is only mine now

Madrassen og armen

Før jul kjøpte jeg en riktig god pute til deg. Du sa den var kjempedeilig. Du hadde kjøpt en til meg året før. Du sa du sov mye bedre med den nye puta.

Alle kveldene du var syk (unntatt én kveld, tror jeg), gikk jeg opp med to varmeklasker i senga di en halv time før du la deg. En til føttene, en til ryggen. Du sa det var så godt og varmt, og syntes det var hyggelig at jeg gjorde det. For meg ble det en god handling.

Du sov alltid i den ekstra varme vinterdyna etter at du ble syk, for det var jo stort sett vinter. Du likte deg i den varme dyna.

Jeg skiftet på senga i dag. Blått sengetøy i din halvdel, rødt i min. Jeg har gått over til sommerdyne og pledd nå.

Puta di lånte en eller annen da flere overnattet her. Jeg la inn en annen pute.

Varmeflaskene står nede. De er tomme.

Jeg la også en tynn sommerdyne på din plass (enda det ikke er sommer).

Jeg våger ikke legge hånda mi borttil plassen din

En annen hånd holder igjen

En hånd inni armen min

Armen din, som jeg tar godt tak i på mange av de siste bildene

Er ikke mer (Jeg visste det)

Er ikke mer her heller

Er ikke mer noe sted

Jeg har brettet opp dyna di og lagt

radioen, vekkeklokka og mobiltelefonen

på den tomme madrassen

Og gjort den enda tommere

Møte deg igjen

Tør jeg tro at jeg skal møte deg igjen?

Her nede er jo ingen ting sikkert
Astrofysikerne snakker nå til og med om et
uendelig antall univers

Og så vet vi ikke engang hva en stein er
Sa du masse, hørte jeg atomer?

Ha!

Jeg vet at jeg hører regnet der ute
Jeg vet at jeg skriver disse tankene

Jo da, jeg er enig

Med så mange univers, religioner og tidsakser
blir adresseringen muligens umulig

Kan jeg vite at jeg ikke skal møte deg igjen?

Dette skal du gjøre med livet ditt, sa du

Kaliforniavalmue - Praktblanding

Thymus vulgaris - Timian

Blomstererter - Royal fargeblanding

Kornblomst - Jubilee Gem Blå

Blomkarse - Halvhøy, fargeblanding

Blandet Blomsterfrø - Høye og halvhøye sorter i blanding

Øyeblikst - Lys blå med hvitt øye

B....kkerert - Sugar Snap (Ser ut som sukkerert på bildet, men posen er ødelagt)

Ringblomst - Pacific Beauty fargeblanding

Rødlin - Mørkerød

Ringkrage - Merry Mix

Brudeslør - Covent Garden

Jeg fant den da jeg gikk ut på garasjeloftet for å gjøre litt i hagen. Den fine kurven du flettet av pil som du brukte i hagen i fjor. 45 cm. lang, oval med et solid håndtak av tykk pil, og 15 cm. dyp. Så det var dette du sådde i bedene i fjor! I noen av posene er det fremdeles frø, de fleste skal kunne spire i år også ser jeg. En bekymring mindre! (Men du, hvis dette er den eneste instruksjonslista du ønsket å overlevere meg for livet mitt, kunne du i alle fall lagt i et par av mine hagehansker, ikke bare dine små!)

- Bare fortsett du, tror jeg du sa

- Bare fortsett dere

Vi finner nok hele lista di etter hvert om også vi i tillit ikke leter

Innsiden av

Disse tankene du kunne høre
flimrer på innsiden av
innsiden av
de urolige øyelokkene mine

Disse svarene du kunne si
vibrerer på innsiden av
innsiden av
de rolige trommehinnene mine

Denne hånda du kunne gi
kjennes ikke på innsiden av
innsiden av
den tomme dyna di

En helt vanlig dag

Den første dagen på jobb og jeg kommer hjem til tomt hus. Innom butikken og kjøper mat. Heldigvis blir to av ungene på middag

Kommer opp bakken og ser på huset. Tenker:

- Du er ikke der, ingen er der

Og ser hvor fint dette huset er, hvor ingen er

Setter sykkelen inn i boden. Ser på syklene, ser at - jo da, kanskje er det noen her likevel. Går foran huset, nå blomstrer påskeliljene. Vi satte ned løkene den helga du hadde fått diagnosen. Vi smertet oss rundt huset, du pekte og jeg gravde. De slo ut i blomst på begravelsesdagen din. Låser meg inn. Ingen sko: altså ingen her

Og jeg roper navnet ditt høyt, flere ganger, inn i det tomme huset

Jeg *ville* det bare, ville høre ekkoet, ville understreke for meg sjøl at du ikke er her. Jeg skal ikke gjøre det neste gang. Jeg er ikke sprø heller

Går ut og titter i postkassa. Tre brev. Et til deg fra bokhandelen om at du må hente en bok som er kommet. En tykk konvolutt til meg med gave. CD med fin musikk og en antologi med kjærlighetsdikt. Det er fine venner vi hadde, fine venner jeg har. En regning fra kirkevergen med overskriften kremasjon/gravsetting, for leie av kirke/gravkapell

En helt vanlig dag

Jeg må innse det nå

Hele diktet ble ødelagt

da skoleeleven min kom hjem og ropte "halloo!"

Jeg må innse det nå

Komme hjem

Du kan komme hjem nå
Hagekurven er hentet fram
Trærne begynner å skinne i grønt
Jeg tror du vil si at det må rakes bedre

Det er to uker siden du dro nå
336 timer
Tannbørsten står fremdeles i glasset
Nåla i broderiet er der du satt den

Vi venter deg hjem nå
Huset skal vaskes i dag
Den lånte senga er hentet
Alle blomstene vi fikk har kompostbingen overtatt

Du, som ble så redd for meg
en gang jeg var på jobb og tok feil av klokka
Du lyste av glede da jeg kom hjem
en lang time for sent

Jenta med bolleposen

En nabodame kommer opp bakken
De har vært på butikken og handlet til søndags formiddagskaffen
Den lille jenta
snurrer bolleposen rundt og rundt

Jeg trekker meg litt tilbake
så de ikke skal se at jeg står
innenfor vinduet

Der borte tar bestemora
tak i hånda til jenta
og de går sammen inn i huset

Bestemora bruker ikke handlebagen vår
Hun har ikke rødt hår med stenk av grått
(som du lot klippe kort da du ble syk
jeg hadde aldri sett deg slik før)
Hun titter ikke opp til vinduet og vinker

Mora brukte handlebagen vår
Hun hadde rødt hår
Og hun tittet opp til vinduet og vinket

Når hånda som du holdt var liten, god og varm

Du er nok bare ute en tur

Her holder jeg på med mitt
Sola skinner
Jeg tenker vanlige tanker
Jeg ser hustakene
Og fjellene over dem
Vaskemaskinen går
Alle nabohusene står der på grunnmurene sine
Dette også, akkurat som før

Det føles som om du er ute en tur
Sjøl om vi nå vet hvor urna di skal settes ned
Føles det som om
Du bare er ute en tur

Det er stille her nå
Det er bare roen din som mangler
For å få huset tilbake på grunnmuren

Sandtaket

Jeg har så smått begynt på jobb
Tankene mine går hjem til det røde huset
Hvor du var

Jeg ringte deg av og til for å slå av en prat
Du tok telefonen. Jeg hører stemmen din
- Nå, åssen går det, spurte jeg
- Nei, ikke så verst, svarte du, med smil i stemmen

Hver gang et lite minne, som et nytt sandkorn
Senere, bare synlig som sandtak

Da jeg skjønnte at du var veldig syk
prøvde jeg å kaste hele minnesteiner ned i sandtaket,
høre mer på stemmen din
høre mer på nyansene
høre mer på pusten din
Koble meg helt opp, helt inn

Nå er det klart for svalene

Dekonstruksjon

Jeg brukte sykkelen din her om dagen
Så god den er!
I dag skulle jeg sykle ned til steinhoggeren
som skal lage gravstein til deg

Etter praten med han
oppdager jeg at jeg har glemt sykkelnøkkelen
En deilig spasertur tilbake i formiddagssola
Jeg treffer en venn som kondolerer
Jeg forteller, at jeg er på vei hjem, for å hente nøkkel, og har lånt
nei, ikke *lånt*
overtatt - sykkelen din
Kobler om hjernen, enda en gang

Hjemme finner jeg det forsvarsløse nøkleknippet ditt
Fjerner sykkelnøkkelen
Sliter av en nervetråd, enda en gang

Senere sykler jeg videre
Uten bedøvelse

Tung å komme over

Tåka her inne

Har fylt

brødposene, teboksene, telefonen, nåleputa
kjøleskapet, kvelden og dusjen

Tåka

Tåka der ute

Har fylt

stiene, sykkelveien, postkassa, hagestolen
trillebåra, dagen og hallo'ene

Tåka

Tåka

Er over alt nå

Men jeg kan ikke se den

Bare doggdråpene den leverer

Til floden

Tung å komme over

Dit, et sted

Og så jeg da, som ikke var mørkredd
Følte meg aldri i mørke
Det var ingen ting der
som jeg trengte være redd for

Men i møte med deg
Der du var
På sofaen, på kjøkkenet, i telefonen
på armen min, med broderiet, på spasertur
Er jeg ikke lenger så sikker

Det må da finnes et sted
Hvor lyset kan skrus av, og på?
Hvor sola kan gå ned, og opp?
Hvor øynene kan lukkes, og åpnes?

Dit, et sted
Hvor tapet ønsker meg velkommen
Ser jeg stiene de gikk
Nå, også for meg

Gutten og mannen

Gutten mistet hånda til mora si
Mannen mistet hånda til kona si

Gutten ble redd
Mannen ble redd

Hånda til mora
kjentes varm og god
da hun fant igjen gutten
Og klemmene

Hånda til mannen
kjennes ennå varm og god
Og tårene

Trøst

Jeg tenkte
da vi holdt på ute i hagen i stad
jeg og dattera vår

Jeg gravde ut til den nye terrassen
Som du hadde planlagt i flere år
Det nøyaktige stedet fant du i fjor høst, like før du ble syk
Mest mulig sol gjennom dagen, gjennom året

Og du, der borte, i bedet til mor
Du sådde de frøene som hun la igjen i fjor

Jeg tenkte
- Er det noen trøst for meg
- At jeg også en gang ikke skal være mer
- Akkurat som du

I sola, med hagehansker på
Nysådd bed bortenfor
og fin-fin prat
Tenkte jeg at
Sjøl om livet er godt til morgen

- Jo da, det er en trøst

Speil

Jeg skulle ønske jeg kunne skrive dikt
som hentet deg tilbake
Så jeg kan kjenne hånda di igjen

Jeg skulle ønske jeg kunne skrive dikt
som sendte sorgen bort
Så håret ditt får farge igjen

Jeg sliter med ordene. Resultatet blir vage speil

Likevel

Dypt inne i speilene, skimter jeg en hånd?
Dypt inne i speilene, skimter jeg en farge?

Første gang

- Han leker jammen med døden, sa jeg
Vi sto og så på mikroflyet som landet på den humpete torvstripa.
Vi hadde hørt den iltre motorduren også i år, fra bakenfor
åskammen. Der kom det. Noen tynne stålrør, vaiere og seilduk var
alt han hadde kledd seg i. Han landet og tok av flere ganger mens
vi sto og så på. Det var sikkert fine forhold denne september
ettermiddagen

I alle fall hadde vi plukket mye blåbær. Vi hadde tuslet innover
denne skogsveien med hver vår bøtte og ryggsekk. Bøtte i
ytterhendene. Hverandre i innerhendene

- Her oppi er det mye bær, hadde jeg ropt
- Ja, jeg kommer snart, skal bare plukke ferdig her først, hadde du
svart

De gamle diktet linjer mellom stjernene
og oppdaget figurer
Men stjernene var der først
De unge tegner streker mellom nummererte prikker
og oppdager figurer
Men figurene var der først

Snora vår var spent mellom stjerner og nummererte prikker
Nå er den nøstet opp
Stjernene glapp
Numrene mistet sin betydning

Inni nøstet, vårt felles liv
er fremdeles alle merkene etter festepunktene
fra alle gangene vi møttes
for første gang

Teppet og melkeveien

Du sto på den ene siden
Jeg på den andre
Av stabel etter stabel med tepper
Vi brettet dem forsiktig opp
Til vi begge falt for dette ene

Teppet ligger her nå
Slik det lå i flere år

Vi hadde beina på dette teppet
Vi snakket om fargene
Om mønstrene
Om hvem som hadde knyttet det, langt der borte

Da var vi ennå
Begge to

Når et teppe kan bli slik en savnens melkevei
Hva kan ikke da
stillheten

Denne rare våren

Snart blir det mørkt tidligere
Høsten - jeg tenker dit
- Ikke tenk så langt, sier dere
- Ta døgn for døgn

Likevel - foran meg nå, ei ny natt
Med ingen pust fra deg

Aller først skal jeg flykte ferdig og skape
et nytt rom
Linje for linje
- slik -
- og slik -
med ingen pust fra deg
Du falt utfor alle horisonter

Snart sover jeg godt, jeg vet det
Så - en ny dag
Jo da, timene går
Denne rare våren

En annen vei

Radioen spilte en sang hvor refrenget sluttet med
"Så fins jeg alltid her til siste åndedrag!"

Der bak lovte vi hverandre det - å bli til siste åndedrag
Da du var syk hørte vi et annet ungt par love det samme
Vi kjørte til kirka, for å - være
Alt som var, var med oss, og alt var igjen
For kanskje kom vi dit, hvor pusten din skulle reise

Av og til syklet jeg hjem for å spise formiddagsmat med deg
Du hadde dekt på
Noen ganger, nystekte rundstykker
Duften av nytrekt te
På veien tilbake, smaken av nytrekt samtale

Nå har vi vært der hvor pusten din reiste
Stedet hvor armene mine ble jord, de vinket ikke
For pusten reiste
En annen vei

Som etter flom

- Takk for oss

Ut av samtalerommet

På med ytterklærne

Ut av avdelingen

Ned trappene

Forbi kiosken

Ut hovedinngangen

Over plassen

Ned enda en trapp

Du - inn i bilen

Jeg - tilbake for å betale parkeringen

Starte bilen

Snakke, Tikke, Holde, Gire, Stirre, Bremse, Stryke, Svinge, Håpe

Vinduene ble luker

Lufta holdt igjen

Så, inn i det røde huset

Hvor varmen ventet

Hvor demningene brast

Hvor rommet fyltes

Ferden var begynt. Barkbåtene kapret

Etterpå - flomlinjene

Brune av bark

I dag - sola, vinden og varmen

Som etter storm

Man merker da slikt

Jeg merket det. Man merker da slikt

Hånda di
(Ja, man kan huske en hånd)
I fjor, mens det ennå var sommer
Turene, de varme kveldene
Kortermet, hvit tynn bluse
Armen din, litt deilig ru
Håret, rødt med stenk av grått

Jeg så dem. De kjappe mikrovrikkene med hodet

Setningene dine
Stemmen din
Hva du hadde lest
Nakken din, der hvor blusen sluttet
Hva du hadde hørt
Og tankene dine

Jeg leste dem, ja. Meldingene fra de andre av mitt slag

Jeg lot som jeg ikke ville se det
Klart jeg ville!
For jeg gikk der
og visste hva de så:
mora til ungene våre
Noen er bare flottere enn andre!
(Ja, man kan huske et menneske)

Navnetrekket

Veiatlaset vi kjøpte
Det var flere av oss der
Jeg skriver alltid inn i bøker
Navn, sted og årstall

Mens vi ventet på middagen på en restaurant
Kunne vi ikke alle skrive navnene våre?

Der står navnetrekket ditt nå
Passet på av våre
Hendene framførte dem
Muskelsymfoniene
Jeg ikke hørte i fjor sommer

Jeg ser navnet ditt, og blar ikke videre
For nå, etter at dirigenten kom til siste blad
spiller jeg det om, og om igjen

Brevene

Dagens truende brev
Med ettertenksomme ord
og bilder de har oppkopiert

I morgen
spidder jeg konvoluttene med en brevkniv
en venn ga meg

Så reiser jeg inn i ordene
Og tilbake gjennom bildene
Som du ville sagt jeg måtte

Takk for billettene dere sender

Den første bursdagen

De gavene vi ikke ga
kortene vi ikke malte
bursdagssangen vi ikke sang
blomsterbukettene du ikke så
og klemmene vi ikke kjente

var her i dag, likevel
Alt sammen

I det fine været
Fraværende

Kapellet

Da Michelangelo
var i trettiårene dekorerte han Det sixtinske kapell
I en detalj beskriver han Guds skapelse av mennesket
Gud rekker ut en hånd, mennesket gjør det samme
Pekefingrene møtes ikke
Michelangelo viser
Det er uendelig avstand mellom fingrene

Litt manglende maling av rett farge skiller dem

Kom med malingstubene!
Kom med penslene!
Så jeg kan få lukke skillet!

Med en strek
Så tynn at bare jeg kan se den
Der oppe under hvelvingen
Slik at du kan spasere over (usett)

Deretter kan de rive
kapellet

Stedet

Å reise betyr visstnok å vaske øynene
i et av Østens språk

Jeg henter vann fra brønnen her, og drikker
tanker utgått på dato minuttet etter
Ferskvare, akkurat som denne linja

Jeg legger øret mot brønnen, og lytter stille
Hører jeg pusten din?
Men det er vannspeilet som svarer meg
med et ansikt fullt av minner
Rammet inn av skyer i drift

Ordene hjelper meg å reise derfra
De protokollfører stedet
Nord, Sør, Øst, Vest
og Stjernenenes Posisjon

Senere kan jeg reise dit
For så å komme hjem igjen
nyvasket

Perlen

- Denne pungen var mor veldig redd for
- Så den må vi være forsiktig med!

En liten, blå skinnpung
Som slet sterkt på femtilappene
du stappet ned i den
Sammen med handlelappene

Nå hviler pungen i hånda hennes
Hentet opp fra dypet

Et sekund
kanskje to sekunder
Ser vi den

Skylt i land
På din strand

Bladene

Det er flere måneder siden nå
Jeg gikk innom bladkiosken
Og hentet farger til deg

For noen uker siden gikk jeg forbi kiosken
Men kikket likevel inn
Her begynte kilovis med regnbuer

I mange år
Gikk vi innom bladkiosken
Og du vurderte, akkurat her
Skal, skal ikke

I dag var jeg der igjen
Men, du kjøpte ikke alltid, du heller

Flyplassen

Det er travelt her
Men stille, som alltid
Flyene haster til og fra
Ingen spor etter travelheten deres nå
så rolig som de står der nede og venter

Sist var vi her begge to
Vi smakte rullestol for første gang
- Å, jeg syns synd på deg, sa du
- At du må oppleve dette
Vi smertet oss over parketten
Fangen og fangevokteren

I fjor stupte du for første gang
Det var deilig vann
der ute ved svaberget
Bølgene du lagde
Nå, reist til havs

Så sitter jeg her
og er
der du også var
På gjennomreise

Ferie I - Å reise

Vi kjørte bort fra deg i går
Du ble igjen
Ikke som i alle år før
da vi reiste på ferie, sammen

Forrige gang vi hadde kjørt den veien
var det bare oss to
Nå var det jeg og den yngste
Fint, det - rart, det

Men svingene fortalte ikke
Husene husket ikke
Fjellene ropte ikke
Om alle gangene du også var med
Ikke engang bilen kunne huske praten vår
Eller stjernehimmelen, fra alle gangene bilen var full

Da jeg kjørte bortover gata i går
fra huset vårt
merket jeg (etterpå)
Jeg hadde ikke tittet i speilet
hadde ikke sett meg tilbake
til dit jeg også en gang
skal bli igjen fra

Ferie II - Å våkne

Hjemme skinte sjasminbusken
Blomstene vinket også i år
Hvite hilsninger, som vi reiste fra

Her, et fremmed vindu
Etter natta åpner jeg øynene og stirrer ut
Gjennom løv og greiner
den lyse morgenhimmelen bakenfor

Jeg lukker øynene og dører videre
Et skjelvende sekund hilser hvite blomster her også
Bak tette øyelokk

Senere skrus lyden på
Fra det åpne vinduet - er det sus av regn (på tørre blader)?
Nei, det er bare elva som mister balansen
Her, i det ombygde mølleanlegget

- Dit drar vi, sa du i vinter
Du reiste først

Vi dro etterpå - hit
Men jeg hører bare susen
fra avblomstret sjasmin

Ferie III - Å mangle

Å mangle hele deg

Hele dagen

Hele tida

Folka fra proteseverkstedet melder at de har ferdig deler

Hele dagen

Hele tida

Ringer de på

Ferie IV - Å komme tilbake

For snart tre uker siden
reiste vi fra deg

I dag kom vi hjem
Du var over alt
Du er over alt her
Og jeg finner deg
Ingen steder

Hvisk

Jeg slukker lyset
Hendene mine møtes
Glidelåsen fungerer på et vis
Og jeg hvisker, inni meg
- Hils henne

Innenfor

Papircontaineren får sitt av
tanker jeg ikke greide krystallisere

Ved siden av meg her i senga, ark med
tanker til heving

Heftet med det innenfor
Tanker jeg så vidt greier skrive
Tanker jeg så vidt greier lese

Sirkelen lukkes der
tanken spiser glemselen og
glemselen spiser tanken

Innenfor kjenner jeg to hjerter som slår
Summen av slagene
Stillheten
Uten språk

Konserten

Det fremmede paret
ved siden av meg på konserten i kveld
begynte å prate
Jeg kom dit alene

I fjor var vi to på samme sted
En annen konsert
En annen tid
Jeg fortalte at jeg og kona mi var der i fjor

- Skal jeg fortelle dem det?
- Skal jeg?
- Skal jeg si det?
tenkte jeg
(At jeg hadde mistet deg i mellomtiden)

Det er hyggelig at folk er slik
når de ser en som er alene

Så begynte konserten

Kinosalen

Vi oppsøkte disse mørke salene
med myke stoler
hvor fortellingene flimret over hodene våre
Så, levert til netthinnene
fra lerretet der framme

Flere kilometer med småbilder
På spaserturen hjem, så fornøyde vi var
om sammensmeltningen hadde vært god

Nå er det jeg som spiller filmmusikken
Minner fra *Cinema Paradiso*
og *Den fabelaktige Amelie fra Montmartre*

For jeg er her inne ennå
Stykket som går flimrer over hodet mitt
Fra månedene, ukene og sekundet
Før lerretet falt

Blått stoff

Helt til høyre i fotografiet
Det røde håret hennes, med stenk av grått
Nesten ned på de nakne skuldrene
Hun ler til siden
Mot de andre, denne festdagen
Hun virker glad
Hun står i armkroken hans, han holder henne
og klemmer godt rundt
Blått stoff

Så, etter denne brennende sommeren
Han tar tak, og senker den ned
Snora, drar han opp igjen
Den skal videre, hånd til hånd
Nå er det jorda
som klemmer godt rundt
Det de ikke ante

Mellom savnet, hogd i stein nå, og elva
Står jeg
Den røper ingen ting
Av hva som er, bortenfor
Blått stoff

-4-

**Jeg fant mer lys i dette landskapet,
for sorgen lyser vei**

Du er ikke bare ute en tur

Etterklang

Du lå på stolraden
Eller på myke tepper vi hadde med, rett på golvet
Det ble siste takt
Der, i den varme katedralen

Så:
hud - etterklang
ord - etterklang
du - etterklang

Nå:
Jeg - punktert
Forlenget - forbi siste takt
Til filtrommet
Etter tonene

Så skal det begynne å regne

I dag kjørte vi inn til byen
Den yngste og jeg
Så flott byen ser ut derfra
Alle husene hvor folk bor
Fjorden, fjellene

For åtte måneder siden
Kjørte vi den samme veien
Snøen lå hvit
Du satt i det samme setet
Og vi vekslet setninger

I bilen tenkte jeg
En gang skal jeg være - der, når sola skinner
Så skal det begynne å regne
Dråpe for dråpe skal steinen din kles om
Fra grått til nesten svart

Jeg skal stå der
Og se navnet ditt
Se konturene viskes ut

Så skal det slutte å regne
Og jeg går oppover veien
Tilbake

Postlyder

Nesten hver dag
merket du
(gjennom husveggen)
når posten kom

Var det et brev
kunne du høre lyden
når postkasselokket
ble dyttet igjen

Var det tyngre post
hørte du dunket
i det posten
traff bunnen i postkassa
(fortalte du)

Jeg hører også postlyder
Jeg har tatt dem fra deg

For her inne
står postkasselokket
vidt åpent

To avskjeder

- Om tre måneder er jeg her igjen!
Jeg kjørte den eldste til flyplassen
- Ha en god tur, da!
Vi kjente krusningene
i denne stående avskjeden

Et annet sted
Ambulansen hentet oss
fuglen og fuglepasseren
sakte dit, sakte

Hvor døgnene brant i moll
Sangene ble ord
Og ordene var hender

Stearinlysene tok lufta di
Som sakte fylte madrassen
i liggende avskjed

Diktene

Det var godt jeg ikke visste

I fjor

Om alle disse diktene

- Ja, ville du ha sagt

- Fint

Hendene, der nede

Etter noen dager, nå
drar jeg dit, og tar med meg
en blåklokkeplante fra hagen
De blomstrer så fint
Lenge, utover høsten

Mellom gravsteinene
ligger solstriper
i det grønne gresset

Jeg sykler nedover
Lyden av gummi hjul i grusen
Trærne i alleen
strekker grenene sine over meg

Ved vannkrana
setter jeg fra meg sykkelen

Der nede står den | Blant mange | Jeg går borttil
og setter meg på huk

Hendene skifter dimensjon
Ned, i den nye hagen
Hvor blåklokkeplanten
blir stående
Stenglene holdt
Enda så tynne de er

I borrelåsen

Jeg drar et hår
ut av borrelåsen
på sandalen min

Her jeg sitter
med den ene foten
over den andre

I et møte
I et gruppearbeid
I den fremmede byen

Jeg ser på håret
Vrir det rundt
Studerer glansen
Fargene
Strukturen

Mens de andre
beveger seg
et hårstrå
bort
fra virkeligheten

Avstikkeren

Dette møtet
i den fremmede byen
Det er pause
Jeg går ut, opp gata, over torget

Kafeteriaen der
Her satt vi, på disse stolene
Spiste is og drakk kaffe
Alle sammen

Opp gata, inn i kjøpesenteret
Bokhandelen
Her, her kjøpte du ei bok
Her borte sto du
Tok den opp
Studerte den

Jeg går raskt tilbake
På kafeteriaen setter de stolene vekk for dagen
På møtet er en ny presentasjon i gang
Jeg er svett og varm
Hva er det de snakker om?
Bokstaver og streker og farger på en skjerm
Hver vår
Deres, og min

Gjennom det åpne vinduet II

Jo da, jeg hører det
Jeg ler av og til
Og kjenner det
Mye er ikke trist
Ofte er dagen riktig bra

Sjøl om filtrommet
prøver alt det kan
å lokke meg inn
(til diktenes kilde)
Og jeg kommer

Jeg vet ikke ennå
om jeg puster
inn, eller ut
av dette vinduet

Sakte, sakte

Et år har snart gått nå
siden du begynte å lure

Et år
og et sekund
kaster samme skygge

Det er bare
et klikk siden
du kom i veien

Og kula skjøt
sakte, sakte
mot målet

Flyktningene

Dagen før vi to skulle dra
Kom venninne S innom
- Her er jeg, sa hun
- Mot alle odds! Lys levende!
Hun satte seg. Hentet pusten etter alle bakkene

Du lå på sofaen
Smilet, blikket, deg, deg Deg!

Jeg ser dere ennå. Hører dere
Kjenner håpene vokse. Tunge
håp innpakket. Tro meg
I barbent latter

Neste morgen, vi to - sene flyktninger
Med tidlig fly, som ventet
Bak glødende kull, allerede

Døgn for døgn brant håpet
Til vi krøp inn på returflyet
I naken angst

Så, ungene! Hjemme igjen!
Være hos være hos være i
Det røde huset
Hvor rosene rosene duftet

Klesskapet

Klesskapet vårt
En dør til hver
Ingen skillevegg der inne
Felles klesstang

På venstre side
mine skjorter
og noen penbukser
På høyre side
dine kjoler
Også denne siste
Blå

Midt på stanga
Henger din kjole mot min skjorte

Tett i tett
Som bøker i en bokhylle

Til rytmen av
Den tapte tid

Fint maskineri

Du ligger på siden
i senga jeg kjører foran meg
Dyna kan ikke skjule det lenger
- Går det bra? - Ja..
De hilser på, der inne

Forsiktig, forsiktig
løfter vi deg over på bordet
Syler i kroppen - men, putene hjelper
Syler i tankene - men, nå skal de finne ut

Korte lyder fra maskinen
De snur deg
Nye lyder
Nye bilder

Jeg titter inn i naborommet
Dette er rutine
Rutine i farger
Fra ikke blåøyde skjermer

Jeg slår øynene ned
Vil ikke se det jeg så
Tida, som frosset
Men ikke stoppet

Lysene

Etter lørdagsmaten
har vi begynt å gå tur til grava

I dag tente vi lys for første gang
Helt inntil steinen
innimellom blomstene
(som holder igjen den første frostnatta)
flimret gravlyset så lunt

Det blir fint med lys
for dagene er blitt kortere

Enn om det var jeg som lå der borte
Og dere tente lys

Jeg ser dere for meg
der dere står
og henter ned Melkeveien

Slik tenner vi lys
for hverandre

Uten tittel

Butikkene har alt begynt
å ta fram jula
Jeg også

Når den kommer
skal vi brenne lys
ikke langt i fra
Navnet ditt
skal holdes
flimrende opplyst
Hele jula
skal vi kjenne varmen
når vi kommer
og når vi går

Flimrende opplyst
på hvitt teppe av sorg
Solgt
litt etter litt
for hvert lys vi tenner

En beskrivelse

I dag
strøk jeg sikkert ti skjorter

En var din

I dag
skiftet jeg på sengene

En var min halvpart

I dag
var det ikke nødvendig
å orke (ting gikk)

I går gråt jeg

Ikke mye
men nok
til at jeg følte
jeg levde

I dag også

En gang til

For et år siden i dag
fikk du diagnosen

Om jeg kunne reist dit
hadde vi hatt hverandre et halvt år til

(Smilet da du kom imot meg i korridoren
Gråten da vi kjente at tauet ikke holdt
Klemmene da vi følte båndene
Skjønnskrita med tom penn)

Sorg
At jeg ikke kan
En gang til

Avskjedsordene

Syrinbusken
med sine spredte blader
åpner for høstens sol. Medisinen
pensles i fristende strøk
på naboens husvegg

Jeg husker ikke så mye
fra denne onsdagen i fjor -
da du ble utskrevet etter operasjonen

Detaljene er visket ut
av legens ord etter samtalen
- Dere er jo så glade i hverandre!
utbrøt hun

Det frøs sent
i fjor høst

Akkurat som den gangen

Dette kunne gått riktig galt
slik som de holdt på
Jeg hadde alt hørt to dunk i husveggen

Sidensvansene festet i høst også
Ripsbuskene ønsket velkommen
Noen sekunder varte det
Så, plutselig hadde de flydd

Jeg åpnet terrassedøra og gikk ut
På en fillerye som skulle ristes
satt en fortumlet fugl
Akkurat som den gangen

Da ringte du og fikk svar
Vi gjorde som de sa
Tok stakkaren i pensjon over natta
Der satt den på en pinne i ei kasse
til du bar den opp på verandaen neste dag

Du fortalte etterpå:

- Fuglen ble sittende en stund
- Så, plutselig hadde den flydd

Det grønne bordet

- Den lange fillerya,
det er nok at du legger den inntil beina
på det grønne bordet, sa du
- Du trenger ikke løfte på det

Jeg gjør det slik nå også
Hver uke
Løfter jeg ikke på bordet

I rommet vårt

Bevegelse

Sola varmer

Her inne

Tar jeg lange skritt nå for tida?

Vanlige (de jeg alltid ender opp med)?

Korte skritt?

Står jeg i ro?

Sola forkorter kveldens vandring

Her ute

Alle dikt

I New Scientist leste jeg at spillet Tetris
var bevist å tilhøre en gruppe problemer
som kalles NP-komplett

I denne gruppa har ingen funnet noen algoritme
eller oppskrift
på hvordan ett av problemene
- innenfor et visst tidsrom -
kunne ha vært løst

Om noen finner løsning
på bare ett eneste av disse problemene

vil alle dikt
falle til jorden

Hjemme

Der nede
på den andre siden
kan vi høres nå
Toget, på vei inn til byen

Han sier
- Kan vi se gravsteinene?
Trærne er nakne
Ingen blader som dekker for

Ja, der står de!

Jeg kjenner sola
Den venter oss ikke
Snøen har malt seg rundt

Så er vi hjemme

To avskjeder II

Jeg sa:

- Jeg tenkte
Du satt ved sengekanten
Var det - en hel time?

- Sola skinte inn
Og du visste
at det var siste gang
Så forlot du rommet
og visste
Det hadde vært siste gang

- Mens jeg
Jeg var hos henne
hele tida

Jeg sa ikke: nå dør du
Du sa ikke: nå dør jeg

Setningene kunne ikke holdt trykket
av siste gang

Men, om de hadde kunnet, likevel?
Ville vi?

Noen ganger

Noen ganger
blir jeg nesten
uvel
Av å gå inn i disse diktene
Være der vi var
Skrive det ned
Tenke meg inn i hjertene

Stirre framfor meg
Og kjenne ingenting
Ingenting, er oppdiktet

Engel i snøen

På nettet fant jeg
en liten videosnutt
med den vakre
"Engler i snøen"

Det er du som er min engel
I snøen - hold meg, bli hos meg!

Deres engel - ville ikke - overleve våren

Du vil
Alle vårer

Desember

Sola står lavt nå
tidlig på ettermiddagen

Jeg kan se
hvor den ligger
og gløder

Det er på gravplassen
Bak den brennende åskammen

Så

Er det mørkt
Det går fort i desember
Ikke engang lyset
vi tente i helga
trøster nå

Da får jeg vente
til i morgen

Kjøkkenskapene

Regnet etter
hver frokost
formiddagsmat
middag og aftens
hverdag og helg
drenerer kjøkkenskapene

Nå er de helt tømt

Ikke en tekopp
ikke et fat
ikke et krydderglass
har du hatt siste hånd på

Det er våre hender nå
Våre hender
ennå varme

Klemmen

Han klemte meg
så hjertelig
Jeg kjente han var
fortvilet
Over at hun ikke er
blant oss lenger
Over mitt tap
Over vårt tap

Jeg klemte han
Ikke på den måten

Sorg
Ikke fortvil!

-5-

Ser du

Ser du
Jeg skrev *hun*
om deg

(Kanskje la de ikke merke til det en gang)

For meg er det en kamp
skal du vite

Å kunne se deg
slik du er

Lys over lav stein

Disse lysene på grava
De første jeg fikk tak i
brant i ett og et halvt døgn

Så dukket to og et halvt døgns lys opp

Navnet ditt
flimrende opplyst
i to og et halvt døgn

I kveld var jeg ute og gikk
mellom huden og stjernehimmelen

Der oppdaget jeg
fire og et halvt døgn
som hver uke mangler

Om himmelen
skal tape

Genserne

Dine hender
brettet disse genserne
Du kledde dem av deg
(armene, hendene, håret)
og la dem på hylla

I dag tok jeg dem ned
brettet dem ut
Strøk dem med fingrene
og la dem pent sammen igjen

et annet sted

tenkte du
hva det ville gjøre med meg?
(tankene, stemmen, øynene)

Jeg trodde jeg var klar

Men du var inni
alle sammen

Spillet

Terningen ruller over verden
Vi har den foran oss
flatt, her på bordet

Utenfor, på bordkanten
ligger en lapp vi la til side

Afrika	<i>Somalia</i>
Amerika	<i>Mexico</i>
Asia	<i>Myanmar</i>
Europa	<i>Tyrkia</i>
Oseania	

Du fylte den ut
Runde for runde
Mens vi lo og koste oss
på *Kapp det gode håp* eller var det *Verdens ende*

Bare Oseania manglet
da vi avsluttet for kvelden

Stillehavet, min kjære
Stillehavet, skal vi seile
i neste runde

Verden

Vår verden var ikke av papp

Den ligger ikke
her på bordet

Men, den neste

Begynner den
her på bordet
rundt kaffekoppen?

Peisen

Det er femten minusgrader
på grava

Og her inne
knitrer det i peisen

Tversoversløyfa

Han fortalte meg
at mønsteret var fra Macintosh familien
Skotskrutet, i rødt, blått og grønt

Utvendig fest i farger

Så lett den er
Jeg tok den fram fra skapet
for dette diktet
Den har hengt der
siden jula i fjor

I år ble det slips på julaften
Urutet
uegnet
for innvendig fest i farger

Motlys

De lengste lysstumpene
fra dette året
smeltet jeg fast
på tre plankebiter i dag

På nyttårsaften i fjor
brant vi halvårets stumper

Og alle kunne se

Jeg tente dem ikke i kveld
Hadde ikke noe lys
som kunne balansere

Men i morgen
kan alle se

Venn og vokter

Venn

Som i lang tid
tålmodig har hørt på meg

Vokter

Som er fornøyd
med å gå noen skritt bak

La du merke til
alle parene
på veien hjem?

Jeg tenkte
Om du skulle ta meg igjen

Må jeg bære deg
videre
i lukket bok

Januar, klokka 09.01

Det er mørkt ute

Det regner

Det er glatt

Jeg må lete nå

Jeg har lys

Jeg har lykt

Jeg må lete etter mer

Etter mer, nå

Der, ja

En rose!

På jobb

For et år siden
hadde vi
håpsturer
til det varme bygget

Jeg hjalp deg av med kåpa
La den på stolen
mens du kastet deg ned på senga

Jeg stirrer dit

Hendene
Lyden av pumpa
Klemmene
Ordene
De vennlige damene

Dønningene traff meg nå
Her
i magen

Festen

Jeg danset ikke
på denne første festen

I stedet takket jeg
for en hyggelig kveld

og spaserte hjemover
under et dansegolv
hvor jeg enda en gang skulle
ha deg
for meg sjøl

Sykle

Jeg har aldri før
hatt sykkel med piggdekk

Nå sykler jeg

Hører det knase
i isen
Kjenner pusten
i bakkene

Jeg kler meg godt
og holder sålene tørre

(Sa jeg
at det gjør meg glad?)

Snøkrystaller

Jeg rer sengene

En av disse
putevarene lakenene dynetrekkene
har du redd
Bøyd deg over
Gått fornøyd ifra
En siste gang

Jeg snur meg
Utenfor vinduet ser jeg
i det korte lyset
rundt gatelykta

Snøkrystaller
Urolig ro
En siste gang

Tom ramme

I fryserbua har jeg hengt den tomme ramma

Robåten på den blå fjorden
henger på stua
i ny ramme

Nei, jeg kan ikke kaste
en gammel ramme
Jeg kan ikke det

For jeg er spent
på det nye bildet

Urverket

Savn, etter det som var
Savn, etter det som kommer

Urverket

Den ene viseren
riper
Den andre
kiler

Årsreisene

Årsreisene
skjer oftere og oftere nå

Snart hver dag
Snart hver time

Til sekundet kommer
Der hvor pusten er
(i mine armer)

Bare din

Stedene

I helga
var jeg i marka
på skitur
for første gang

I helga
var jeg i kjelleren
og snekret
for første gang

Slike steder
kan jeg vel skrive hjem om?

Bakfra

De har plassert gravene
bortover og nedover

Bakfra
i lyset fra utelampa
hilser de

Pyntet med snø
navnløst vennlig

Sms

Det kom en melding
i dag tidlig
skrevet sent i går kveld
etter at jeg hadde sovnet

Det er kaldt i dag
Det gjør ingen ting

Bordkalenderen I-II

I

Bordkalenderen fra i fjor
står på kjøleskapet

Åpenbar

Uåpnet

Dagene er her likevel

II

Så ble kalenderen åpnet
(Jeg gjorde det ikke)

For dagen i dag
viste kalenderen at vi hadde
vært på utstilling og opplevd
veggteppene
du lenge hadde drømt om å se
(Det hadde jeg glemt)

Dagene

Er her likevel

Sofaen

Jeg kjørte ut på jobben
med journalen jeg hadde hentet
på poliklinisk

Der tok jeg arkene pent ut av konvolutten
og la dem i faksmaskinen

Etter at de var sendt ut av landet
la jeg dem tilbake
og lukket konvolutten
Jeg så navnet, overskrifter og signaturer
men min grense
Min grense var stengt

Denne dagen i fjor

Kjæresten min lå fremdeles på sofaen
da jeg kom tilbake

Den rommet
grenseløst håp

-6-

Da

Denne tirsdagskvelden i fjor
Lå koffertene våre åpne
Nesten ferdigpakket
Reiseklare

I morgen tidlig reiste vi
Du, i den lysebrune buksa
og den nye, brunstripete genseren

Da vi kom fram
fikk vi anvist rom
hvor blomsterhilsen fra venner ventet

Så, spørsmål og svar
Fra evighet til evighet

Slik satt du, at
genseren viste deg
svarene viste deg
øynene viste deg
håret viste deg

Du viste meg
så Adam så deg

Slik du var, akkurat
Da

Lyd

Fuglene kvitrer allerede
Nå, i februar
(Jeg kom tidligere hjem i dag)

Stjernebilder
av lyd

Så fint at vi valgte en plass
med mange trær

Der
for deg
for meg

Togturen

Alt er snø
Her oppe
Kjent landskap
pensles ut
i lav sol

Alt er rim
Her nede
Kalde grener
begros
med klare krystaller

Far

Her sitter jeg
med den gamle mannen

Her sitter jeg, alene
Ikke alene, og heller
ikke alene

Leiligheten

Dette
utflyttede
ommalte
innflyttede
rommet

Ga vi lyd til en gang

(Nå startet kjøleskapet)

Utflukt I

Her, på kunstmuseet henger bilder på veggene
De store rommene er riktig belyst
Fra alle vinkler
På alle flater

Et par har nettopp ankommet
To, av mange, her i dag
Han bærer en krakk som kan brettes ut
med en skinnlapp til sete
Hun har rødt hår med stenk av grått
Hun virker tynn, også gjennom kåpa
Mannen haster foran og setter krakken på plass
Hun sitter bøyd framover
Av og til retter hun seg opp
og myser mot bildene

To ludobrikker på ett brett
Enerkast
dytter dem rundt

Her, i museumsbutikken venter hun
Han handler noen kort og to lommelykter
men i vrimmelen er hun borte
Hun har lagt seg på en benk
Så glade de blir

Nå drar de herfra. Flere busser passerer
Han stryker henne over ryggen og armene mens de venter
Det er kaldt, hun sier noe til han
Nå kommer deres buss
Bussen, de skal ta

Utflukt II

Drosjen og vårdagen brakte oss til museet

...

Tilbake, også
Etter at vi hadde ventet
i solskinnet
utenfor gården
med liv
I glasskasser

Du satt på krakken
Inni den kalde vårvinden
- Nei, jeg fryser ikke, sa du
- Drosjen kommer snart

Den tok oss
gjennom landsbyen
med hvitkalkete hus
på veien tilbake

Flaggene sto rett ut
i det nye landskapet

Tid I

Dere sier

- Det er kort tid siden

Jeg sier

- Dere har rett

Likevel

blir bildet av deg

yngre og yngre

og du og jeg

er det eneste vi var

Så lenge siden

Tid II

Dere sier

- Det er kort tid siden

Jeg sier

- Jeg vet det

- La framtida bare komme, sier dere

- Ja, da - den kommer

Også når den står stille

Sykle II

Sola skinte i dag
Midt mellom vinter og vår
Vannspeilet viste meg
Der jeg syklet langs elvebredden

Det var fint slik
Siden jeg ikke torde gå

Men, bremsene fungerte
Hun sa
- Du ser godt ut

Passe spredt

Dere, venner!

Slekt!

Ungene mine!

Lange setninger

om meg sjøl

meg, Meg og meg

- og tanker på kladd

kaster jeg opp

fra dette hullet

Dere tar i mot

Ord på ord

og stabler dem på plass

Akkurat passe spredt

Mellom rosen

Rosen på bordet

Et år er gått
I natt ble din siste
I senga vår

Du sovnet, i storm
Etter natta fant du kroppen
Drevet i land
På myk madrass
- Så godt! sa du

Helt inntil
satte jeg den
Helt inntil

Rosen i speilet

Ikke omvendt

Dagene går fint
Kveldene går fint

Egentlig
er dagene
og kveldene
forferdelige

Men, det går fint

Slik er det
Ikke omvendt

Stupe

Jeg burde ikke skrive om kvelden

Om dagen tenker jeg på
hvordan vi
hjalp deg til badet

Om kvelden tenker jeg på
hvordan du
hjalp deg til badet

Som om du skulle stupe

Slik du lærte deg
fra svaberget
Sommeren før

Nei, jeg burde ikke skrive om kvelden

Vi også

Hun sa
et helt år etterpå
- Jeg har tenkt så på deg
- Jeg husker dere to

Hun sa
mange år etterpå
- Vi mistet, vi også

Var det derfor hun torde
stryke lett på armen min
da hun gikk
og si
- Lykke til!

Ny bil

I morgen henter jeg
ny bil
Min bil

Den skal jeg kjøre hjem

Slik som for mange år siden
Ny bil
Vår bil

Du var barnevakt til to
og en satt i baksetet
Vi kom hjem
til det røde huset

Akkurat som denne gangen
Akkurat som mange ganger

Ikke lenger

Den andre siden av sommeren
var, der framme
Ikke lenger noe sted, da

Jeg begynner å kjenne
duften av blomsterhilsningene
Ikke lenger noe sted, nå

Du var flyttet, ikke utskrevet
Levende varm, hjemme
Ikke lenger vinter, vår

Papiret

Jeg holder dette tomme papiret i hånda

Pennen løfter
bokstavene ordene klemmene tårene
opp fra arket

Underveis
fra tanke til tanke

Sikkerhetsnett

Jeg er på et møte
Vi spiser lunsj (der utenfor
står den nye bilen
- Er den ikke fin og blå?

Alle rundt bordet her vet det
(tror jeg

Du lå i senga vi hadde lånt
Varme kom de
legen og sykepleieren
De hadde med
sikkerhetsnett

Denne fredagen i fjor
Satt de i en time (snart
en til
Mens du falt falt
Over nettet

Ingen rundt bordet her vet det
Du ville ha likt den
- Fin, og blå

Mitt år

Når jeg legger meg om kvelden
slokker jeg lysene
og blåser ut lyset
på det grønne bordet

Når jeg står opp om morgenen
lukker jeg soveromsvinduet

Om natta har regnet
tar jeg en klut
og tørker i vinduskarmen

Slik ble et år
Mitt år

Oppdagelse

På oversiden av demningen
Ved elveløpet
sitter vi på en benk og prater

Jeg legger hånda rundt deg
og oppdager

Her er det tørt
Helt tørt

Demningen

Av og til kommer skyggen og sier

- Klatre denne demningen, du
Før den fylles med vann
Med bare nevene
På bar betong
Oppover, nedover

Så snur skyggen

Men jeg flyter
Forbi veggen av slitt betong
Oppover, nedover

Fingertuppene
Ennå ømme

Lydbåndene

Lydbåndene
Pent spolt opp

Lag på lag
ligger minnene

Jeg spiller signalene
over til PC-en

Nå lagres de
tall for tall

Ingen forandring
Stemning bak stemning

Natthimmelen

Hilsen
fra en ett år gammel sms

Du lå og døde
skrev jeg
og at du smilte
Smilte til meg
da jeg tastet den inn

Smerte, savn, sorg - pass på
For nå kjenner jeg
gløden fra den klare natthimmelen

Smilet ditt

Dikt Fortelling

Øyvind Teig er født i 1950 og bor i Trondheim

© Kolofon og forfatteren 2004

ISBN 82-300-0096-4

Boka selges på www.kolofon.no
eller i bokhandel

